

Predikan i Korskyrkan den 18 april 2010
Gemenskap och enhet - på riktigt

Inledning

När jag såg Transformations slogs jag av enhetens betydelse (i dokumentären mer betoning än bönen!). Jmf 1 kor 13 - om vi saknar kärlek spelar det andra ingen roll. Det spelar ingen roll om vi ber oss blodiga, men saknar kärlek, då blir det ogjort. Eller?

Allt Jesus säger har praktisk tillämpning. Jesus är inte andligt flum. Det synliga och det osynliga går hand i hand; det vi gör i det synliga påverkar det osynliga och vise versa; på samma sätt som ande, själ och kropp (som vi människor består av) hör samman och påverkar varandra.

Vi har de två senaste söndagarna talat om saligprisningarna; jag börjar där vi slutade förra veckan: **Matt 5:9** *Saliga de som håller fred, de skall kallas Guds söner.* Här har Folkbibeln och Bibel 2000 valt det svenska ordet fred istället för frid. Ordet frid har i religiösa sammanhang blivit något väldigt abstrakt. Det är för övrigt en teknik som kyrkan har utvecklat till fulländning; att förändra något praktiskt till något abstrakt... Allt får någon sorts "osynlig andlig tillämpning". Tvärtom tror jag, och ibland oroar det mig, att allt Jesus talar om har en synlig, praktisk tillämpning i mitt liv, mina prioriteringar och min plånbok. Att skapa fred och försoning är en uppgift inte bara för Hans Blix och FN, det är ett uppdrag som alla Jesu vänner fått. Paulus kallar det för "försoningens ämbete". Kristet lärjungaskap och oförsonlighet går inte ihop - det spelar ingen roll om krigsskådeplatsen är Jerusalem, din församling eller vid ditt köksbord. Kristus vill verka försoning på sina villkor - inte på våra. **Vers 9 med andra ord:** Helt och hållet tillfreds är de som skapar fred och försoning, de är lika sin Far.

Vi är kallade att vara fridsstiftare och det gör vi inte minst genom vår överlåtelse till varandra: **1 Thess 4:9-12** *Vi behöver inte skriva till er om broderskärleken. Ni har ju fått lära er av Gud att älska varandra. Den kärleken visar ni också alla bröderna i hela Makedonien. Men vi uppmanar er, bröder, att överflöda ännu mer i den och sätta en ära i att hålla er lugna och sköta ert och arbeta med era händer så som vi har befallt er. Lev på det sättet, så väcker ni respekt hos de utomstående och lider inte brist på något.*

Ef 4:2-3 Var ödmjuka och milda på allt sätt. Visa tålamod och ha fördrag med varandra i kärlek. 3 Var ivriga att bevara Andens enhet genom fridens band.

Församlingens liv

Koinonia – Gemenskap: ett kristet liv innebär överlåtelse till Kristus och hans församling. Vi är inte isolerade öar. Människan är inte en ö. Vi behöver varandra, och mina val påverkar helheten. Lider en del av kroppen lider hela. Församlingen är en organisation, visst, men också en organism. Människa är en social varelse som går under isolerade, utlämnad åt sig själv.

Så kristen är man inte ensam; min tro påverkas av din, min tro lever i cymbios med din. Det är bara att konstatera att vi växer i det goda samtalet; att mina tankar får brytas med dina. Detta har blivit så tydligt för mig senaste tiden; i samtal med församlingsledningen om att leva församling, och i samtal med pastorskollegor om vigselrätten.

Och vår idé med uppdelningen av servicegrupper och cellgrupper, har en tydlig tanke och strategi. Där cellgrupperna ska svara mot behovet av en kristen vardagsgemenskap; där alla är välkomna. Att servicegrupperna då får bli den praktiska församlingsgemenskapen. Servicegrupperna står helt vid sidan av cellgrupperna. Så att cellgrupperna får vara mer inriktade på gemenskap, samtal och bön; med tanken att de som inte är medlemmar i församlingen ska känna sig välkomna; utan några praktiska åtaganden. Servicegrupperna är tänkt att bygga på helt andra konstellationer av människor, och har en rent praktisk funktion där alla efter egen förmåga är delaktig i församlingens angelägenheter.

Ur artikel i Dagen den 20 april 2010:

Guds rike går långt utanför den här lokalen. I den här kyrkan tror vi på att dela både livets fram- och baksidor, varandras vardag.

Huvudstaden lämnades, Magnus Persson upplevde att han fick ett tilltal från Gud om att flyttlasset skulle gå till Malmö. En stad som runt millennieskiftet inte var den sociala framtidsstad med internationell prägel som den i dag omtalas som. Gunilla Persson, Magnus fru, föll i gråt första gången hon hörde om makens känsla. Hon ville inte, men snart upplevde hon samma sak och började längta ner. Ett tjugotal andra från Ny Generation flyttade i samma riktning. Därefter startade ... ingenting.

En djupare form av gemenskap

I projektform alltså, däremot inleddes en djupare form av gemenskap inbördes, med

samtal och drömmar om vad man längtade efter för församling, men också utanför den egna gruppen.

- Vi ville bygga en exemplifierande gemenskap oss emellan, säger Magnus Persson.

- Men vi ville inte leva isolerat, fyller pastorskollegan Andreas Frankner i, utan umgås brett med grannar, arbetskamrater, studiekamrater och vad vi nu hade omkring oss. Och vi ville göra det helt, öppet och ärligt, inte bara visa en stark fasad som det lite för ofta blivit inom frikyrkan. Våra liv skulle bli den huvudsakliga plattformen, det var det vi längtade efter.

Inte med baktankar så att alla sågs som "frälsningsobjekt", men med övertygelse om att ett sant kristet liv lockar människor när det visar sig på middagar, under fotbollsmatcher, i föreläsningssalar och varhelst det än tar sig.

Sann kärlek leder alltid till konkret handling. Sann kärlek snackar inte bara, den handlar.

De första fem åren av det nya årtusendet fanns inga målsättningar, bara gudstjänster i liten skala i hyrda små lokaler, samtal om vilka värderingar som skulle prägla församlingen, samt den ständiga betoningen på att leva ett liv som berörde andra människor. Några fick de se komma till tro, men inga stora resultat. Det fick ta tid, inga genvägar tilläts.

- Vi hade ändå nästan för bråttom, kan jag tycka, det skulle inte ha gjort något om vi tagit det i ännu långsammare takt, säger Magnus Persson. De där åren skulle jag inte kunna tänka mig byta bort mot något i världen.

- Då grundlades det som fortsätter att prägla oss - det är det kontinuerliga bygget som är i fokus, vi är inte ute efter något enstaka fyrverkeri då och då. Det är i vardagen som den här kyrkan har sin själ, säger Sara Lindholm, pastoralt ansvarig för ledarutveckling och själavård tillsammans med sin man Patrik.

Slut citat/artikel.

Jag kommer att återkomma i ärendet – levande församling.

AMEN